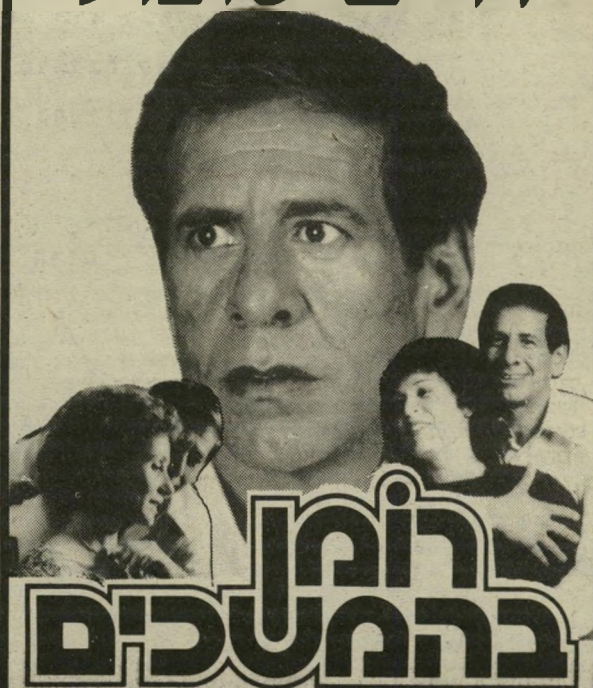

חיים טופול

חמס בחמס

סיפור געגועים ישראלי

בהשתתפות: גליה טופול-אפרת, לביא-אורי לוי-ענת טופול-נתן דטנר, תסריט: יצחק בן-נר, מופיקה: נורית שני-במאי: עודד קוטלר

צילום: חנניה בר-מוסיקה: שם טוב לוי-עריכה: ענת לוברסקי-מפיק: בועל: חיים מנור הסרט הופק בעזרתה של הקרן לעידוד סרטי אכזות ישראליים מקוריים הפצה: סרטי נחשון בע"מ

9.30-7.30-5-2	בתי קולנוע: לב" ת"א
9-7-4.30	רח"י ירושלים
9-6.45-4.30	רח"י חיפה
9.15-7-5	סטודיו: נתניה
	רחובות

ככורה
ארצית

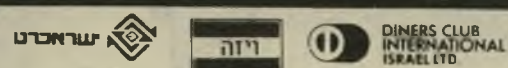
כשאנחנו "מסדרים" אותך, אתה מרוויח

גרפיקאי, פרסומאי, בעל עסק: בפעם הבאה כשתזדקק לשרותי סדר צילום פנה אלינו. אין לך מה להפסיד מלבד תעריפי סדר גבוהים!

צפריד רוי, סדר צילום בצפון העיר רח' בובליק 15 ת.א. 447363 וגם ברעננה. אחוזה 142. 052-447985

מודעות בטלפון

לכל העיתונים
בכרטיסי אשראי במחירי המערכת

שרות ת.ד. ללא תשלום - חניה חופשית במקום

פרסום איריאל

אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 - 20.00 רצוף

03-227117/8

איתן עמיחי

איתן עמיחי

הדברת מזיקים

בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272

טל 5-6-790114 רש מס' 21 עסק 481/75

ושמירה על בריאותך ורכושך

תן טרמפ לחייל

היסטוריה

לא לספר

בדיחות בלות

תשובה קצרה
מבין גוריון והוראה
גבוהה לנשיא

פנחס רוזנבלט לא ידע ערבית. משה שרתוק כן ידע ולאחרון ציולינג היתה התנגדות עקרונית. הנושא על סדרהיום היה שמה של המדינה העתידה לקום, ובמיוחד, הגירסה הערבית של שמה. שרהמישפטיסלעיתיד, רוזנבלט ריזן, הציע לקרוא למדינה בערבית, פלשתינה המערבית; שרהחקלאות לעתיד, ציולינג, התנגד לכך על הערבים שם שהם יתקוממו נגדו ושר החוץ לעתיד, שרתוקשרת, חיפש מוצא, "בו לא יצטרך לכפות על ערבי הוזהות עם העם היהודי". ההתלבטויות האלה, המופיעות כפרטיסל ישיבת מינהלתהעם (קודם) תה של הממשלה הזמנית) שלושה ימים לפני הכרזת העצמאות, לא שינו הרבה. לבסוף, התקבלה הגירסה ישראל, וגם בערבית.

כמו בורש משך שנים ביקש ירושלמי אחד, ברוך ברקאי, לדעת מי היה האיש שקבע, בסופו של דבר, את שם המדינה. אם כי, כמו כולם, הוא תאר לעצמו שהיה זה דוד בן גוריון, הוא לא הסתפק בכך, ביקש אישור מפי הגבורה. ברקאי כתב לבן גוריון, שהתבודד אותן שנים בצריף בשדה בוקר וקיבל תשובה מיידית ונחרצת: "עליפי הצעתך" (ראה גלופה).

היה זה עוד תמורההצלחה לברקאי, שנהג מאז ומתמיד לדרת לשורשם של דברים. היה זה הוא שגילה, מפי מנהיג מפ"ם (ושרהבינירוהשיכון בממשלת ישראל הראשונה) מרדכי בנטוב, כי בנטוב הוא האיש שהציע את המנורה (ולא את מגן דוד, כבקשת רבים) כסמל המדינה.

המניע של בנטוב היה נוסטלגי יותר מאשר היסטורי. המנורה היתה סמל קו השומר הצעיר בוורשה, בירת פולין, ממנה עלה בנטוב ארצה באשית שנות ה'20.

כמו ברמב"ם, ברקאי, שחגג בימים אלה את יום הולדתו ה'57, אינו עוסק רק במחקרים היסטוריים. משך עשרות בשנים היה מזכיר אירגון הקבלנים בירושלים ובתור כזה השאיר את חותמו בשטח.

אברהם חיים אלחנני, איש דבר הוותיק, המספר על חייו של ברקאי בגיליון החודש של במערכה, ירחון ועד עתההספרדים בירושלים. אינו מסתפק בכל אלה. הוא לא שוכח גם להזכיר, כי ברקאי, בעבר גם עסקן הסתדרות העובדים הלאומיים וע"י תונאי, הוא מחברם של אחד מספרי הליכות הנימוסים הראשונים בעברית: לקחים - צורה, כבוד ודרך ארץ. אותו הרחיב לפני 10 שנים לאינציקלופדיה לנימוסים.

גם בשטח זה לא החסיר ברקאי דבר. הוא פסק, בין השאר: "אל תתפאר בכיבושם של בנות המין היפה", "אל תיכנס לדירה בנעלים מזהמות" ולמען השם, "אל תספר בדיחות בלות מוקדן".

ברקאי מעולם לא טען שהוא הפוסק הבלעדי בנושאים אלה. להיפך, הוא מודה כי הוא הירבה להסתמך על ספריית 400 הכרכים המצויה בביתו, ושכולה על טהרת נושאי הנימוסים והטקסים. בין אלה גילה גם, כפי שלא שכח לספר לאחר מנשיאי ישראל, עת נתקבל במעונו, את ההוראה שקבע

במדינה

הרמב"ם כלפי נשיא: עליו להיות גבה קומה, משכמו ומעלה.

אירועים

עושה כרטיסים

לבלונדיני

אצל בהנא

זה יהיה בחינם

בעיתונים היה כתוב שבשעה 10 ייפתחו הקופות. ב-11 היתה רק קופה אחת פתוחה, והיא נשארה הקופה היחידה עד לשעה 1.

כך פותח אלכס פו, כתב העולם הזה, את דיווחו על חוויותיו מחוץ לחומות האצטדיון ברמת גן, לפני מישחק הכדורגל בין נבחרות ישראל ואוסטרליה בשבוע שעבר.

ממשין 5: הייתי בין העשרות שצבאו על סורגיה. היו שם גם חמישה ספסרים אלימים, שנעצו עצמם לראשית התור ומנעו קניית כרטיסים. הם עצמם היו מצויירים בערימות ומכרו במחיר כפול לאותם שהתיאשו.

שור לא היה בטבינה. התור לא התקדם כלל. רק צעיר באדום סבב לאורך התור וקרא: "כנהא: כנהא!" אחר כך התחרט והחליף את הקריאה: "בגין בגין!" בחור בעל זיכרון.

האנשים בתור התחילו להתרגז.

שישה כרטיסים לשער אחר-עשר. מישוה בתור הבטיח שאצל כהנא הכל יהיה בחינם. אני מביט בתור, בירידים המושטות לעבר הסורגים, בפיות הזועקים, בעיניים המתחננות. אני יכול שלא להסכים. אצל כהנא זה יהיה בחינם.

את המישחק כולו, שהגעתי אליו לבסוף, בכל זאת כנראה בטעות, אפשר לסכם בקריאה של אוהד לשופט האר-טלקי: "תן לנו גול ואנחנו נשחרר את האניה!" (שבאותו יום עדיין היתה בידי חוטפיה). השופט לא נתן, זאחי ארמלי כן נתן. האוסטרלים נתנו שניים.

הכינרת

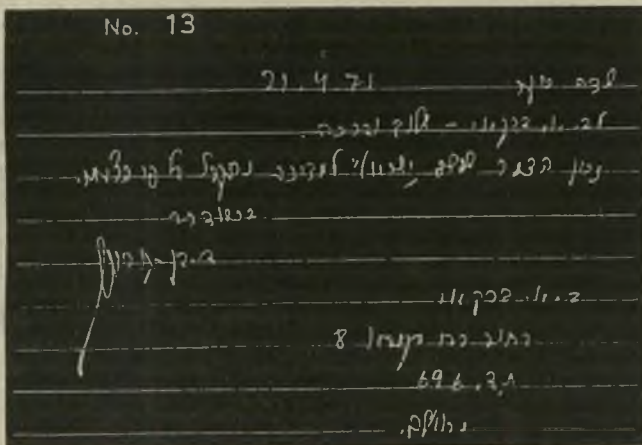
מה אכלו בני נפתלי?

חוויות של חג:

עופות שורקים

ונחשים צוללים

הם חיסלו כמויות אדירות של אמר נונים, לבנונים ושפמנונים, כשבראש רשימת הזלילה עמד אמנון הגליל לבן-הבשר. המחסלים היו מאות אלפי המטיילים שבילו בשבועות החגים לאורך 55 הקילומטרים של חופי הכינרת, ואשר היטיבו את ליבם בשלל דגיה, וגרעו בכך חלק נכבד מ-2,000.

מכתבו של בן-גוריון

תשובה מיידית ונחרצת

טונות הדגים המשווקים מדי שנה ממימי האגם.

יש להניח שרק מעטים מביניהם ידעו כי תושבי הקדומים של האיזור (קדומים מאוד, בהתחשב בכך שהישוב הקדום ביותר בארץ, מלפני שלושת ריבועי מיליון שנה, נתגלה בשעתו, לגדת הכינרת) לא הסתפקו בדגים, אלא נהנו גם מבשרן של חיות טרופיות ששרצו באותם ימים במקום. במיוחד הם נהנו, לפי מימצאי השלדים בחפירות שבאיזור, מבשר הבהמות (והרי פופוטם).

אם כי ייתכן מאוד שבשנים יותר מאוחרות, שבשני שבט נפתלי התיישבו באזור, הם כבר היו יותר חריניים. אם הם שמרו על מיצות התורה, יש להניח, למשל, שהתנזרו מן השפמנון, הדג היחיד בכינרת שאינו כשר. הוא נעדר פשקשים. וסנפירים וקשקשים הם, לפי הוראת התורה, תנאי לכשרות.

לבן, אבל בחול. המטיילים שרצו בכך יכלו ליהנות מעולם החי של הכינרת גם מעבר לזלילת דגיו שהתלמדו כבר מנה 300 סוגים מהם. הם יכלו לצפות בעופות המים הניזונים מהדגים, כגון הפרפור העקור (שסימני ההיכר שלו הם צבעו החשורילבן ושריקותיו) או השלדג לבן-החזה, שגם הוא שרקן לא-מבוסס, אבל, למרות שמו, צבעיו הם דווקא כחולים וירודים.

ואם התמזל להם מזלם, יכלו המטיילים גם לחזות, מדי פעם, כיצד הנחש האמפיבי היחיד מסוגו המצוי בארץ, נחשיהמים הארוך (ולעתים עד מטר), צולל וטורף.